

LBRIS

We know
books

Emma Blue

Beatrice în Barcelona
Întâlniri cu peripeții

LETRAS
Promovăm autorii români

CUPRINS

Interlopul și salvatorul 5

Carla și Fabio 12

Natalie și Carlos 53

Interviul, Armando și Blanca 69

Vernisajul, Hanibal și muncitorii 93

Întâlnirea cu Natalie — ghidul murorilor 112

Instalatorul — Zelika 143

Nunta Arceliei 156

Team -building 177

O zi la serviciu — ultima 208

Mătușa mea Malaya 249

POSTFAȚĂ 281

INTERLOPUL ȘI SALVATORUL

Mă gândesc că poate ar fi trebuit să iau un taxi, așa cum m-a îndrumat prietena mea, Natalie. Nu pentru că am mult de mers pe jos până pe Las Ramblas, însă e cam târziu. Totuși, ce rost are să mă îngrijorez? Am 27 de ani, cunosc Barcelona și voi merge pe bulevarde bine luminate și intens circulat.

Într-adevăr, sunt câțiva trecători pe Passeig de Gracia. Trec prin dreptul Casei Mila și îmi amintesc de Carlos, fostul meu iubit. O undă de regret mă tulbură pentru câteva clipe. Vreau să alung amintirea și mă uit spre cer.

E lună plină și câțiva nori subțiri, cenușii ascund o mică parte din ea. Lumina lunii trece difuz prin ei, creând o atmosferă ireală, de poveste.

Cobor la timp privirea din înaltul cerului, pe stradă și văd un bărbat încadrat de două femei tinere, la câțiva metri în fața mea. Încerc să-i ocolesc luând-o spre dreapta, apoi spre stânga, însă fără folos, pentru că și ei se deplasează, exact ca mine, în aceeași direcție.

E clar că nu vor să mă lase să trec și mă opresc. Cele două fete râd mult și nu par periculoase. La început, le zâmbesc și eu pentru că oamenii par foarte veseli; poate că vor să fie ajutați cu informații sau or fi băuți și ei un pahar în plus.

Mă uit mai bine la el și-mi schimb părerea: are părul acoperit integral cu gel, iar vestimentația lui mă surprinde prin eleganța în stil mafirot. Omul adoră bijuteriile: gâtul, pieptul, urechile și încheieturile mâinilor sunt placate cu aur. Are buze uriașe, foarte cărnoase, un zâmbet desfrânat și prea multă salivă. Ține ochii pe jumătate închiși și încearcă să-i privească de sus chiar și pe cei mai înalți decât el. Spre deosebire de ele, bărbatul îmi pare destul de primejdios.

—Vreau să te sărut, frumoaso! Te las să treci numai dacă mă pupi, pe gură!

Își țuguie buzele și apoi freamătă din ele într-un fel care-mi amintește de mârâitul unui animal întărâtat. Are așa de multă salivă încât cred că dacă ar sufla, ar reuși să umple spațiul dintre noi cu balonașe; aproape pot să jur că a înghițit o gură de săpun lichid.

—Hai, lasă-l să te pupe, mă roagă și prietenele lui cu glasuri șagalnice.

Ori de câte ori cineva se comportă ciudat, imediat mă gândesc că e consumator de droguri. Doar așa mintea mea poate să accepte bizareriile stradale ale necunoscuților.

Una dintre fete, cea blondă, vine lângă mine și mă mângâie pe păr, în timp ce insistă să mă las sărutată. Fac vreo câțiva pași în spate și încerc să îndepărtez mâinile adoratorului, în timp ce am mare grijă ca fața mea să nu arate lipsă de respect sau dispreț.

—Nu te las să treci până nu-ți bag limba în gură! mă amenință interlopul, în timp ce încearcă să-mi prindă capul cu mâinile.

Doamne, buzele lui par enorme și mă tem pentru o clipă că ar putea să-mi sugă fața ca pe-o acadea. Regret foarte mult că nu am ascultat-o pe Natalie.

—Lasă-mă să trec! Dă-mi drumul! Lasă-mă! Și încep să țip. Nu știam că pot țipa atât de strident.

Mă strecor pe sub brațele lui și o iau la goană. Aud exclamații greu de reprodus, râsete și comentarii legate de comportamentul meu ciudat care-i face să se crucească.

—Cred că-i drogată, o aud pe una dintre femei...

—Ești nebună de legat, târfo! Dementa naibii!

Bărbatul e foarte indignat și crede că numai niște șocuri electrice mi-ar mai fi de folos. Apoi se răzgândește și începe să mă înjure și să-mi descrie în detaliu cam ce crede el că merit eu: e vorba de o pedeapsă sexuală pe care tare ar mai vrea să mi-o aplice, curvă proastă ce sunt. Preferă mult sex oral și anal și i-ar fi pe plac să mă vadă cerând îndurare în timp ce prietenii lui mi-ar face aceleași lucruri, concomitent sau pe rând.

—Să nu mai ieși din casă, nebuno! O idioată din asta poate să-ți pună viața în pericol; te bagă în pușcărie, nevinovat!

Nu mai alerg și încep să mă calmez. Sunt la mare distanță de ei.

Îmi displace foarte mult acest pește buzat, cu multe bale, care mă crede nebună pentru că nu vreau să devin una dintre fetele lui.

Oare cum arăt? Mă uit repede într-o vitrină și mi se pare că sunt în regulă, mai puțin decolteul pe care-l micșorez mult, modificând dimensiunile bretelelor. Nu e de mirare că omul a crezut că am potențial.

Nici nu știu când am ajuns în fața casei în care locuiesc. Urc scările în fugă și mă lipesc de ușa de la intrare ca să-mi trag sufletul. Trebuia să iau un taxi, ce naiba. Caut un pachet de țigări și constat că nu mai am. Știu că fumez un pachet pe zi, însă niciodată nu mă îndur să cumpăr zece pachete o dată. Tot sper că o să mă las. Am o gândire puerilă, fără discuție!

Îmi propun să suport, însă după câteva minute îmi dau și eu seama că n-o să fiu în stare. Mă schimb repede în blugi și mă îmbrac cu o bluză neagră, fără mâneci, la baza gâtului. Arăt decent și îmi recapăt încrederea în mine. Caut bani în geantă și constat că nu am. Iau totuși geanta, pentru că am un bancomat la 200 m distanță și o tutungerie în apropiere. E 11:52, dar străzile sunt luminate și încă circulă. Stau într-o zonă centrală, chiar n-am de ce să mă tem. Întâmplarea ciudată de mai devreme este o excepție, mă asigur eu cu curaj.

Odată ajunsă pe stradă, orice îngrijorare dispare. Terasale au încă destui clienți și pe Las Ramblas, supporterii echipei FC Barcelona sunt în culmea fericirii: țipă, sar, dansează, aruncă tricourile de pe ei, ce mai: sunt ca ieșiți din minți. Sper să nu mă intersectez cu ei la întoarcere, pentru că unii par cam chercheliți.

Ajung la bancomat și constat că softul își cere scuze în numele băncii. Găsesc repede altul, funcțional, și mă îndrept spre tutungerie. Bine că e deschisă non-stop! Cumpăr 3 pachete și mă înfurii pe mine când văd câți bani dau.

Intru pe strada mea și exact înaintea să bag cheia în ușa de la intrare cineva îmi smulge geanta de pe umăr cu atâta forță, încât trebuie să mă sprijin de zid ca să nu cad.

—Hoțule! Dă-mi geanta, mă aud strigând.

Nu știu de ce i-am cerut-o. Știu și eu că nu se va întoarce cu ea. Mă văd apoi alergând după el. Sper să arunce geanta în care am toate actele, după ce ia banii. Îmi vine să plâng de ciudă.

Mai are doar câțiva pași de făcut până trece colțul străzii, când, dintr-o dată, un bărbat care vine din sens opus, încearcă să-l rețină pe nemernic apucându-l de un braț. Hoțul s-a înfuriat și vrea să scape trăgându-i doi pumni necunoscutului în zona pieptului și înjurându-l. În vârtejul schimbului de pumni, geanta mea cade pe trotuar.

Amândoi sunt îmbrăcați cu bluze negre și pentru câteva clipe nu mai sunt sigură că știu care-i hoțul și cine-i salvatorul. Mă grăbesc să ajung lângă ei ca să-mi recuperez geanta căzută, însă mă opresc atunci când văd sclipind în lumina becului o lamă de cuțit și simt cum teama îmi traversează întregul corp ca o undă de șoc.

Hoțul flutură cuțitul rânjind hidos către celălalt bărbat care reușește să se ferească la timp. Într-o clipă, rolurile se schimbă și cuțitul sare pe asfalt. Văd cum bărbatul mai înalt îl lovește

pe hoț de câteva ori, cu o rapiditate uluitoare, în stomac și peste cap.

Gemetele de durere ale celui lovit, viteza atacului și zgomotul înfundat al loviturilor m-au înlemnit. N-am mai văzut atâta violență decât în filme.

Hoțul are ochii ieșiți din orbite și gura plină de sânge.

—Dispari!

Cel amenințat se strecoară ușor pe lângă zid cu brațele în sus, face câțiva pași în spate și dispare după colț. Bărbatul care rămâne se apleacă după geantă și se îndreaptă spre mine, în timp ce-și trece o mână prin păr.

Învingătorul își aranjează ținuta și am timp să văd pentru o fracțiune de secundă, mânerul unui pistol, fixat la brâu. Doamne, îmi vine să o iau la goană! Salvatorul pare mai rău decât infractorul și constatarea asta nu-mi face deloc bine.

Se apropie de mine și-mi întinde geanta. E un uriaș sau eu n-am o înălțime decentă. Mă grăbesc să-i mulțumesc cât pot eu de frumos.

—N-a avut timp să deschidă geanta, însă e bine să verifici. Stai prin preajmă? Pot să te conduc.

Vocea lui e foarte calmă, la fel ca întreaga lui atitudine: parcă-i alt om, însă nu pot să uit așa de repede cât de periculos era mai devreme. Un bărbat care avea un cuțit în mână a fugit mâncând pământul.

—Îți mulțumesc mult, stau la doi pași... În cealaltă clădire... și-i arăt cu degetul. Deschid totuși geanta și verific de formă conținutul.

—Aștept să intri, bine? Îmi zâmbește și am timp să-i văd trăsăturile care degajă un calm incredibil.

O iau repede din loc și mă grăbesc să bag cheia în broască. Înainte să intru îi mai mulțumesc încă o dată și dispar, deși parcă aș fi vrut să mai rămân. Salvatorul meu este foarte prezentabil. Totuși, un bărbat cam periculos.

Am citit de mai multe ori despre pacienții care se îndrăgostesc de psihologi și despre victimele care se amorezează de salvatorii lor.

Sigur că n-am avut timp să mă îndrăgostesc și de data asta, însă cred că multă vreme n-o să uit zâmbetul omului care mi-a recuperat geanta, și nici privirea lui.

Încep apoi să mă minunez de propriile-mi gânduri. Cum am putut să mă tem de un om care m-a ajutat? Omul ăsta nu doar că mi-a recuperat geanta, dar chiar m-a salvat de la o posibilă agresiune. Hoțul avea un cuțit... Poate că nu m-ar fi rănit, dar m-ar fi amenințat cu el pentru că alergam ca o fraieră în urma lui. De fapt, pe necunoscut a încercat să-l rănească fără să clipească; cred că la fel ar fi făcut și cu mine, iar eu n-aș fi știut să mă feresc la timp și nici să-l dezarmez. Să-l bat măr și să-l intimidiez, n-aș fi reușit nici la nivel de imaginație.

S-ar părea că sunt situații în care vorba bună, colaborarea și zâmbetul nu sunt de niciun folos.

CARLA ȘI FABIO

Astăzi sunt liberă, așa ca mi-am petrecut o mare parte din zi citind.

Cineva sună la ușă... Cine-o fi? O! E amica mea, Carla, care locuiește în același imobil. Ne-am împrietenit acum patru ani, când m-am mutat aici și ne vizităm destul de des.

—Hei, bună! Poți să vii până la mine, la un pahar de vin? Știu că acum patru zile a fost ziua ta, dar nu eram în Barcelona, iar mâine plecăm în concediu.

Carla e foarte generoasă și ea nu uită niciodată când e ziua mea de naștere.

—Ooo, Carla! Da, cum să nu? Mulțumesc, vin în trei minute.

—Te aștept, spune amica mea în timp ce urcă scările.

Carla e actriță și s-a căsătorit cu un bărbat pe care-l știe din timpul liceului. Fabio e arhitect. Mă simt bine în prezența lor. Râdem mult, citim cam aceleași cărți, mai puțin pe cele de dezvoltare personală pe care s-ar părea că le citesc doar eu. O să am mare grijă să ascund acest lucru, pentru că n-aș vrea să-i dezamăgesc.

Amica mea e îndrăgostită de meseria ei și arată foarte bine: minionă, păr negru, lung și drept, ochi verzi, migdalați și buze

cu un contur perfect, de vedetă. Cândva va deveni celebră. Fabio e blond, înalt și foarte suplu; chiar prea slab. Un bărbat foarte capabil, ambițios și cu mult umor.

Carla mi-a demonstrat și continuă să o facă, ori de câte ori e supărată pe Fabio, că instituția căsătoriei este deseori o povară. Mă sfătuiește să nu fac pasul acesta prea curând.

Eu cred că se iubesc, însă nu știu cum reușesc să ajungă la certuri atât de des. La câteva am fost de față, chiar înainte să izbucnească și pe toată durata desfășurării lor. Li se pare nepoliticos să dau bir cu fugiții, exact când ei se ceartă mai cu spor. În unele cazuri, cearta se întrerupe și reizbucnește după plecarea mea sau chiar a doua zi. Carla mă ține la curent cu toate detaliile căsniciei sale. După fiecare ceartă, Carla îl acoperă pe Fabio cu sărutări și am bănuiala că-l ține în pupici pentru că nu poate să-l țină în pumnișori, așa cum și-ar dori uneori.

Sper să nu se ciondănească și astăzi pentru că n-aș vrea să-mi pun roba de judecător; este o sarcină foarte complicată, care îmi micșorează energia pentru câteva ore.

Deși amândoi insistă să-l arăt cu degetul pe vinovat, fiecare în parte simțindu-se victimă, totuși eu le dau dreptate amândurora; știu și eu că așa ceva, în practica judiciară, nu-i posibil, însă asta este singura modalitate prin care reușesc să-mi exercit prerogativele puterii judecătorești.

Eu sunt singurul judecător care nu dă pedepse, pentru că n-are cui. La procesele mele sunt doar două victime. Amicii mei sunt prea mulțumiți de faptul că sunt exonerati de orice

răspundere și nu-mi pun niciodată judecata sub semnul îndoielii, deși sesizează și ei absența vinovatului.

Ajung la ușa lor. Deschide Fabio care mă ia în brațe și mă pupă scurt pe gură. E un moment puțin cam jenant... Nu mi se pare în regulă să mă pup pe gură cu soții prietenelor mele. "Ce naiba, omule? Ai băut prea mult?"

Gândul rămâne acolo unde s-a născut.

—Beatrice, la mulți ani! Viața-i scurtă, așa că: încalcă regulile, pune-ți întrebări, iartă repede, iubește cu adevărat, râzi fără rețineri și nu regreta nimic din ce te-a făcut să zâmbești sau să simți!

—Mulțumesc, Fabio! Așa am să fac. Ce urare frumoasă!

Parcă am mai auzit undeva asta... Nu știu sigur, dar mi-a plăcut mult.

Fabio e vesel și-mi face semn să iau loc pe un scaun de la bar.

—Carla e la baie, vine imediat, mă anunță el. Cu ce să te servesc? Vrei Sangria sau o bere?

—Sangria.

Îmi umple repede o halbă uriașă cu Sangria adăugând gheață și multe felii generoase de măr și portocală. Halba e adusă din Germania și are o imagine cu Brandenburg Tor, din Berlin.

După ce beau câteva guri, mă simt inspirată să le spun și lor că vreau să-mi dau demisia. Am mai mărturisit asta și altor prieteni, iar regretele au fost tardive, ca de obicei. N-am să le

dezvălui că m-am apucat să scriu o carte, așa ceva nu se spune, doar se face. Cu toate că am o strângere de inimă, totuși, parcă nu mă pot abține. N-am astâmpăr și simt că trebuie.

Mă întreb dacă atitudinea omului care găsește satisfacție în propria-i suferință sau umilire nu cumva se numește masochism. Sigur că așa se numește, dar eu nu sufăr de așa ceva. Eu sufăr de nesiguranță, de asta tot caut aprobări.

—Ce mai faci, Beatrice?

Fabio e o gazdă perfectă, foarte preocupată de binele musafirilor săi.

—Auzi, Fabio? Mă gândeam să-mi dau demisia.

—Felicitări! Ce te-ai gândit să faci?

Fabio îmi zâmbește senin și mă încurajează să-i dau drumul, fără sfială. Mi-e prieten, ce naiba!

—Mă gândeam să fac ceva pe cont propriu.

—Ai bani puși deoparte?

Întrebarea mă ia pe nepregătite și, deși am o sumă de bani în cont, totuși o consider prea mică pentru a aminti ceva de ea.

—Nu prea, recunosc eu cu jenă...

—Mhmm... Mai strânge și tu ceva ca să ai o bază de pornire. Dacă-mi pică și mie vreo idee, te ajut. Să cauți o afacere de nișă!

Să nu te superi pentru că-ți dau sfaturi elementare! Îți dai demisia fără să ai ceva asigurat, doar în cazul în care simți că ai un talent anume... Să zicem că știi să pictezi sau să scrii.